

Regnskab, hvor den egentlig ikke havde noget som helst at gøre. Landstingets Revisionsudvalg har i denne Samling set, hvorledes Sagen forholdt sig, og sendt en Forespørgsel til Krigsministeriet om, hvorledes man skulde forstaa, at dette Regnskab fandtes paa Aargangen 1893—94. Svaret findes som Bilag til Landstingsudvalgets Betænkning, og det lyder saaledes, „at disse Udgifter ere som Restancer afholdte af Bevillingen paa Finansloven for Aar 1893—94, Konto S.“ Det er jo klart nok, at naar Statsregnskabet slutter den 1ste April, kan alt Arbejde, som Staten har paabegyndt i det foregaaende Aar, ikke just være sluttet absolut samme Dato. Hvis en Malersvend staar og stryger nogle Fag Vinduer i Nyboder, og han kun bliver halvt færdig med et Fag om Aftenen den 31. Marts, er det jo ikke Meningen, at det andet halve Fag skal staa umalet, naar der ellers er bevilget Penge til det, og han kan altsaa godt fuldende det om Morgenen den 1ste April. Det er klart, at der maa være en lille Supplementperiode for den Slags løbende Arbejde, der glide lidt ud over Finansaaaret, men alligevel høre med paa Regnskabsoverflaget. Nu har Krigsministeriet tænkt sig, at Gendarmeriets Afvikling var en saadan Restancehistorie, som man kunde styde ind paa det foregaaende Aars Regnskab. Jeg maa henlede Tingets Opmærksomhed paa det besynderlige deri! Gendarmeriets Afvikling har medført Vønninger nogle Maaneder efter den 1ste April, det har medført Indtægter for Statskassen i Form af Salg af Heste, Salg af Fournage, maasse ogsaa Salg af Klæder, Waaben og lignende, altsaa Indtægter for Statskassen, som ikke findes opførte noget som helst Sted, og det har medført Udgifter for Statskassen, som ikke ere bevilgede noget Sted. Man har saa sagt saaledes: Nu drage vi Indtægterne fra Udgifterne, og Resten er Restancebetalinger, som vedrøre det foregaaende Aar. Vige over for denne ganske besynderlige Regnskabsførelse maa jeg nedlægge en Protest, og naar nu Folketinget, som jeg antager, nægter Decharge for Regnskabet i det hele taget, ønsker jeg, at der med denne Nægtelse udtømmelig skal følge en Protest mod den Fremgangsmaade, man her har anvendt. Mindretallet skriver i sin Betænkning, at det „kan i al Almindelighed heller ikke erkende den nævnte Fremgangsmaade for regnskabsmæssig rigtig, men finder den i dette Tilfælde naturlig begrundet i de særlige Forhold, som knyttede sig til den paagældende Konto.“ Disse „særlige Forhold“ var Forliget. Man vilde ikke have, at der efter Forliget skulde fremkomme Udgifter til Gendarmeriet, det var de „særlige Forhold“

som bevirkede, at man gif hen og frembragte et faldt Statsregnskab for det foregaaende Finansaar. For saa vidt det ærede Mindretal vil holde sig til, at det ikke kan nytte at støtte det Ønske, som Statsrevisorerne have udtalt — nemlig at det kommende Aars Statsrevisorer maa faa Regnskabet over Gendarmeriets Afvikling til Revision — fordi Landstinget forlængst har givet Decharge for Regnskabsaaaret 1893—94, maa jeg dertil bemærke, at et enkelt Ting kan nægte Decharge for et Regnskab, men Rigsdagsdecharge for et Regnskab kan ikke gives af et enkelt Ting. Der er derfor intet til Hinder for, at Landstinget kunne bevæges til at optage denne Sag til Undersøgelse igen, naar der indkommer en anden Beslutning fra Folketinget. Dernæst maa jeg indremig noget over, at man kan give Decharge for et ikke revideret Regnskab. Regnskaberne vedrørende Gendarmeriet have ikke været til Revision, hverken af Statsrevisorerne for Aaret 1893—94 eller af Statsrevisorerne for Aaret 1894—95. Netop af den Grund vil jeg dog antage det for højt rimeligt, at Landstinget vil være tilbøjeligt til atter at optage en Undersøgelse og støtte Statsrevisorerne i deres Bestræbelser for et komme til at revidere dette Regnskabsforhold og derefter paany udtale sig om Dechargepørgsmaalet. Jeg skal herefter tillade mig at indstille til det ærede Ting at følge Udvalgets Flertal i Afstemningen over det foreliggende Regnskab.

Scharling: Ja, jeg har ikke videre at sige til, hvad jeg har sagt i Betænkningen. Jeg har der erkendt, at Forholdet ikke var korrekt. Men jeg finder, at det var begrundet i de særlige Forhold, som da eksisterede, og man ansaa det vist inarest for hensynsfuldt over for Rigsdagen, at man saa vidt muligt bragte disse provisoriske Forhold til Afslutning paa de Regnskaber, som omfattede de provisoriske Finansaar, og ikke lod Afviklingen gaa over paa det næste Finansaar. At det ikke er regnskabsmæssigt fuldt korrekt skal jeg erkende, men jeg har ikke i denne Omstændighed fundet tilstrækkelig Anledning til nogen særlig Indstilling.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Forslag af Udvalgets Flertal (se foran):

„Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til de Poster, som ere opgjorte i Henshold til